

Forfatter: Ørsted, Hans Christian

Titel: BREV TIL: Ørsted, Sophie Vilhelmine Bertha FRA: Ørsted, Hans Christian (1812-05-29)

Citation: Ørsted, Hans Christian : "BREV TIL: Ørsted, Sophie Vilhelmine Bertha FRA: Ørsted, Hans Christian (1812-05-29)", i *Breve fra og til Hans Christian Ørsted*, Th. Linds, s. 290. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002053861-X00-shoot-L002053861X000062.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til Hans Christian Ørsted

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Til Sophie Ørsted, født Oehlenschläger.

*Altona *) den 29de Mai 1812.*

De undrer Dem sikkert over ikke før at have seet Brev fra mig, og maaskee endnu mere derover, at jeg endnu ikke er kommen videre. Hvad det første angaaer, da ligger egentlig Skylden ene i min Opsættelseslyst, da jeg nemlig ikke gjerne skriver et Brev uden paa en Postdag; og nu har det da truffet sig saa syndeligt, at Skriveleiligheden og Postdagene ikke have villet falde sammen. Den anden Forandringspost vil bortfalde, naar jeg siger Dem, at jeg i Kiel og her har fundet adskillige Mænd og Ting interessante nok for at opholde mig nogle Dage. Jeg maa da nu over denne allerede lange Reise give Dem en kort Beskrivelse. De veed, at jeg i Selskab med Professor Wedel Simonsen forlod Kjøbenhavn. Veirliget var ikke gunstigt; men saalænge den stærke Vind nogenlunde tillod os at tale, morede vi os ret godt. Wedel Simonsen, som er af den gamle Anders Søfrensen Wedels Familie, er, som han, en ivrig Historiker. Han meddeelte mig mange af sine historiske Ideer, saavel som Anekdoter og Formodninger. Han sagde mig, at „der König in Tule" var Waldemar Atterdag, hans Elskede Dove lille (den lille Due). For s. 291 hende havde han bygget Gurre Slot, hvis Navn W. Simonsen vil ansee som en forandret Udtale af kurre. Historien siger, at hun havde foræret ham et Bæger, der efter hendes Død bestandigt tryllede ham til hendes Minde og til det Sted, hvor han havde levet med hende, og at han først ved at kaste det i Søen (Gurre Sø) kunde løse sig fra dette Trylleri. I Fyen viste han mig mellem Nyborg og Odense en Gravhøi, som efter hans Paastand skulde være Palnatokes, og hvorved ligger et Huus, der endnu kaldes Pallehuset. Ved Odense gjorde han mig opmærksom paa en Høi, som efter hans Paastand skulde være Othins Gravhøi.

Vor Overfart over Bæltet var saa skjøn, som man kan ønske den. Den skarpe Vind, som havde hersket de forrige Dage, havde lagt sig, og vi skødes af en mild Luftning letglidende hen over den rolige Vandflade. Da vi betraadte Fyens Grund, var det, som om vi kom i et andet Klima. I Sjælland havde vi næsten havt Vinter, her følte vi en varm Soimerdags Hede. Min Rejsefælle paastod, at dette var Forskjellen mellem det sjællandske og fyenske Klima; men alle Folk i Fyen tilstode, at det Dagen for der havde været umaadeligt koldt. Han vedblev imidlertid at forsvare sin Mening med alle Slags filosofiske Grunde. I Odense gjorde vi Regnskab og fandt, at vi havde brugt 45 Rdl. hver til Reise og Fortæring, hvilket er langt mindre, end vi efter Tidernes Besværligheder havde ventet.

Fra Odense befordrede en Kapitain Friis af Artilleriet mig til Bøigden, hvor jeg fandt en god Overfart, paa nogen Regn nær. Jeg reiste om Morgenen Kl. 4 fra Odense, tilbagelagde 6 Mile tillands, derpaa 2 Mile tilsøes og endeligen atter 2 Mile tillands samme Dag. De sidste 2 Mile, fra s. 292 den ene Side af Als til den anden, vare meget behagelige. En god Vei, mellem de skønneste og mest afvexlende Udsigter, gjør Reisen paa denne Ø til den interessanteste Deel af Veien fra Kjøbenhavn til Hamborg. Om Natten blev jeg i Sønderborg. Videre kan jeg aldeles ikke komme i Dag. Inden 8 Dage skal De faae Resten af min Reise, maaskee fra Berlin. Naar De vil skrive mig til, adresseres Brevet til Professor Weit i Berlin.

19*

Hils alle gode Venner.

Jeg husker ikke, om jeg skulde have sagt, at alle gode Venner skulde see mine Breve. Hvis saa er, maa dette dog forstaaes med Indskrænkning. I Almindelighed ønskede jeg kun, at de Faa, som ret ønskede at see dem og burde see dem, maatte læse dem paa Stedet, men at ingen Cirkulation fandt Sted. Venner, som ikke komme til Dem, skal jeg ved egne Breve give Efterretning om min Tilværelse o. s. v. Jeg seer, at Posten snart vil afgaae; jeg maa altsaa slutte. Lev vel.

Deres

H. C. Ørsted.